



ע"פ 2377/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

ע"פ 2377/15

לפני:
המערער:
כבוד הרשמת ליאת בנמלך
פלוני

נגד

מדינת ישראל

לפני:
המשיבה:

בקשה להוספת משיבה

החלטה

1. עניינו של הערעור שבכותרת בפסק-דין אשר ניתן בעניינו של המערער ביום 25.2.2015 בו הורשע, בין היתר, בעבירות של סחר בבני אדם, אינוס ומעשה מגונה ונגזרו עליו 16 שנות מאסר בפועל, עונש מאסר מותנה ופיצוי לנפגעת העבירה. על פי הודעת הערעור אשר הוגשה ביום 2.4.2015 הופנה הערעור הן כלפי ההרשעה בסחר בבני אדם ובאינוס והן כלפי גזר הדין.

מספר חודשים לאחר הגשת הערעור הגיש המערער את הבקשה שבפני להוספת נפגעת העבירה כמשיבה להליך.

המשיבה מתנגדת לבקשה, בציינה כי הבקשה הועברה להתייחסותה ביום 28.10.2015, למעלה מחצי שנה לאחר הגשת הערעור (יצוין כמאמר מוסגר כי הבקשה הוגשה לבית המשפט רק למעלה משלושה חודשים מאוחר יותר), ועוד ציינה כי אמנם בפתח הודעת הערעור נכתב כי הערעור מופנה כלפי גזר הדין ונזכרו עונשי המאסר וכן הפיצוי לנפגעת העבירה, אך כי בנימוקי הערעור גופו



לא פורטו נימוקים לעניין הפיצוי לנפגעת העבירה. עוד טוענת המשיבה כי אין מקום לפגוע באינטרס ההסתמכות של נפגעת העבירה, וכן עמדה על כך שהמערער טרם שילם את הפיצוי בו חויב. עוד הועברה בידי המשיבה עמדת נפגעת העבירה (באמצעות הרשויות בגאורגיה, שם מתגוררת נפגעת העבירה), ומן החלק אשר נכתב בשפה האנגלית ניתן להסיק כי אף היא לא נתנה הסכמתה למבוקש.

2. אכן קיים קושי בהתנהלות באי כוח המערער אשר לא צרפו את נפגעת העבירה לכתחילה להודעת הערעור, ונראה למעשה כי הבקשה התבקשה בעקבות חלופי עורכי דינו לאחר שבאי כוחו החדשים הבחינו בחסר שבהודעת הערעור.

יחד עם זאת, ומבלי שנעלמו מעיני עמדת נפגעת העבירה וההשלכה של צירופה כמשיבה להליך על עניינה, מצאתי כי הכף נוטה לבסוף אל עבר קבלת הבקשה.

ראשית, המדינה ציינה כי נימוקי הערעור אינם מפרשים טעמים מפורטים להתערבות בסכום הפיצוי בו חויב המערער, אך דומני כי לא ניתן להתעלם מכך שברישת להודעת הערעור צוין מפורשות כי הערעור מופנה כלפי גזר הדין "לפיו הושתו על המערער 16 שנות מאסר לריצוי בפועל החל מיום מעצרו, 12 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי כספי למתלוננת בסך של 100,000 ש"ח" [ההדגשה הוספה]. כלומר כבר בהודעת הערעור עמד המערער על כך שהוא מבקש להשיג על גובה הפיצוי. עוד יצוין כי בפסקה 39 להודעת הערעור נטען כי המערער "נותר ללא ממון וללא כלום", ולא מן הנמנע כי הדבר נכתב בהתייחס לסכום הפיצוי בו חויב.

שנית, לגישתי - ובניגוד לעמדת המשיבה - בבחינת בקשה לצירוף נפגע עבירה להליך ערעורי פלילי תלוי ועומד יש ליתן משקל לאופיו המעורב של פיצוי הנפסק מכוח סעיף 77 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 בעקבות הרשעה בדין (ראו רע"פ 9727/05 גליקסמן נ' מדינת ישראל (8.8.2007)), באופן בו ההיבטים הפליליים של הוראת דין זו משליכים על אמת המידה אשר על פיה יש לבחון את בקשת הצירוף, ואין לראות בקשה לצירוף צד לערעור פלילי כבקשה להארכת מועד להגשת הליך אזרחי גרידא (ראו והשוו גם בש"פ 3568/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (17.11.2015); ע"פ 4209/14 קרן נ' מדינת ישראל (10.03.2015)). עוד ראוי ליתן משקל לכך שהמערער משיג גם על הרשעתו בחלק מן העבירות בהן הורשע ואשר בין היתר בעקבות הרשעתו בהן חויב בפיצוי; וכן לשלב הדיוני בו הוגשה הבקשה - טרם הגשת עיקרי הטיעון וטרם הדיון בפני הרכב (ראו ע"פ 7182/15 ימין נ' מדינת ישראל (5.1.2016)).

בהתחשב באמור נוטה כאמור הכף אל עבר קבלת הבקשה, ונפגעת העבירה תצורף אפוא כמשיבה להליך.

המזכירות תערוך עדכון מתאים ותתייק החלטה זו בתיקי השופטים.

ניתנה היום, כ"ו בניסן התשע"ו (4.5.2016).



ליאת בנמלך ר ש מ ת
